

mændene i 1830 samlede under Naabet: Leve Forsamlingen! hvormod der ved Revolutionen i 1848 lød et andet Naab: Leve Reformerne! Den Tankegang, hvorpaa Sublimarriet og dets Forsamling hvilede, kende vi. Der er Tendenser og Retninger hos os som hos alle andre Folk, der fortrinnsvis bestæftige sig med Forsamningsbestemmelser og have fastet deres overvejende Kærlighed derpaa. Der er andre, der navnlig søge deres Rod i Bevægelsen i 1848, da de smaa trængte sig frem med deres Krav til Livet, og som stille Reformerne i første Række. Jeg tror, at den Modsatning, der har været til Stede, og som — alle vitterligt — ogsaa har været til Stede i det nuværende, ledende Flertal, skriver sig fra lignende Strømninger, lignende Opfattelser. Nu kunde det jo synes, som om Forholdene i Flertalspartiet have forandret sig fra i Fjor til i Aar, idet det er alle bekendt, som have set Beretningen fra i Fjor, at Flertallet i Reformpartiet i Fjor stod paa det Standpunkt at ville hævde Reformerne som det vigtigste og første og Forsamningsagen gent, om end ikke glemt, saa opbevaret til senere Tider, hvor Vilkaarene kunde være bedre for den. Jeg siger, der synes at være sket en Forandring derhen, at nu er den Strømning bleven den stærkeste, der har krævet Forsamningsagen rejst straks og kræfterne optagne deraf. Men jeg vil dog straks gøre opmærksom paa, at hvis en saadan Forsamling har fundet Sted, hvad man maa antage, er den kun opnaaet derved, at Forsamningsagen jo er bleven begrænset paa en ganske mærkelig Maade, og jeg kunde sige, at egentlig Pointerne, de virkelig interessante Punkter i Sagen, saaledes som den forelaa i Fjor, ere blevene skudte til Side. Jeg beklager det paa ingen Maade — jeg skal straks vende tilbage dertil — jeg tror, det er rigtigt, men som sagt; denne ny Vending, som jeg maa opfatte der er sket fra Reformpartiets Side, er sket paa Betingelse af en saadan Indrømmelse. Forslaget, som det nu fremtræder, gaar jo nemlig, som jeg for sagde, ud paa, at de mest iøjnefaldende Punkter ere fjernede, at man dernæst, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) forklarede os, har indskrænket sig til, hvad man maatte antage alle vare enige om før Konflikten, og at man endelig, som den ærede Ordfører til Slutning forklarede os, ikke skal alarmeres; man skal ikke blive bange for denne Sags Fremførelse; thi lykkes det ikke at føre den igennem, Herregud, saa kunne vi derfor være lige gode Venner, og der sker ikke nogen Forandring i hele den politiske Fremgangsmaade. Man vil altsaa se, at der ganske vist heller

ikke er nogen Anledning til at alarmeres over det fremkomne Forslag, og at man vist ganske roligt kan underkaste det en Forhandling for at se, om der mulig skulde kunne komme noget ud deraf. Men naar jeg ikke desto mindre har anset det for i høj Grad tvivlsomt, om det vilde være hensigtsmæssigt at rejse Spørgsmaalet nu, saa er det, som jeg før sagde, af Frygt for, at der ikke er tilstrækkelig Modenhed til Stede over for Bedømmelsen af denne Sag. Det er nemlig ikke nok blot dette, at Sindene have opnaaet nogen Ro, der maa opnaas noget mere, nogen Klarhed, der maa have bundfældet sig visse Meninger og Grundsatninger, som man vil holde sig til, naar det gælder om at opbygge Grundloven. Men det er jo klart, at hvad der er kommet frem i Løbet af dette Aar, i en ganske iøjnefaldende Grad vidner om, at denne Klarhed endnu savnes; thi man har gjort ret forskellige Forsøg paa yderst forskellige Punkter af Grundloven. Min ærede Sidemand til venstre (Krabbe) har rejst Sagen fra Begyndelsen, hvortil han jo havde særlig Udkomst baade i sit Valgprogram og i sin tidligere parlamentariske Fortid med Hensyn til Bedømmelsen af provisoriske Finanslove. Han har rejst Sagen fra Begyndelsen, og vi erindre alle hans Forslag i Fjor, som vitterligt indeholdt mange interessante Ting. Denne Bestemmelse at beregne den politiske Indflydelses Fordeling mellem Folketing og Landsting i en vis aritmetisk Procent, det var jo et virkelig interessant Forslag. Ved Siden deraf havde det ærede Medlem jo Wren af at rejse det Spørgsmaal, vi jo vistnok havde ventet var fremkommet fra en anden Side, nemlig Spørgsmaalet om ved en Grundlovsbestemmelse at komme ud over saadanne Lovensligheder, som vi havde ved Valgkredsens Behandling forgangen Aar, og endelig at ordne denne Sag paa en Maade, som ikke vilde føre til dette uendelige Antal Folketingsmedlemmer; vi erindre alle, at hans Forslag gik ud paa at fiksere Antallet til 114. Men da dette Forslag kom i Udvalg, blev det omarbejdet, og vi kunne vistnok, antager jeg, nærmest skyldes det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds Tak for Forandringen, saaledes som den fremkom fra Udvalget. Da var det oprindelige Forslag lagt til Side, andre Tanker tagne op, der var fremsat Forslag om et Normalbudget, Forslag om Rigsretten, og det ikke i en Udgave, men i to — man kunde vælge, om Folketinget skulde have den halve Indflydelse, eller om det skulde nøjes med en Tredjedel — og nu i Aar er dette otter bortkastet, og man indskrænker sig til at ind-